

Bozgurtlaryň ölümi / roman

Category: Kitapcy, Taryhy proza

написано kitapcy | 23 январа, 2025

Bozgurtlaryň ölümi / roman BOZKURLARIN ÖLÜMÜ

Gökte ay bu donanma gecesinin parlaklığını bile geride bırakacak kadar olgun ısıldıyor, ortalığı gün ortasında olduğu gibi apaydın seçilecek bir hale getiriyordu. Ana caddeye açılan dar sokaklardan birisi üzerinde bulunan bu öğrenci pansiyonu tatil yüzünden çok تنها idi. Sokağa bakan seddin üzerindeki tahta sıralarda altı yedi genç ciddi yüzlerle oturuyor, herkesin gülüp eğlendiği, hiç değilse aile ocağında bulunduğu bu mutlu anda uzak yurt köşelerindeki evlerinde bulunmamanın verdiği keder, dalgın bakışlardan okunuyordu. Yemekten yeni dönmüşler, gelişi güzel sıralara ilişmişlerdi. İçlerinden bir tanesi güzel yüzlü, kumral, ince bir kızdı. Yumuşak ve sessiz duruşunda bir şiir ahengi sezilmesine rağmen fen talebesiydi. Belki de bu sebeple çok az konuşuyor, zaten tükenmiş gibi duran konuşmayı canlandırmaya teşebbüs etmiyordu. Hepsinden biraz ayrı oturan uzunca boylu, oldukça iri bir genç arkadaşlarından bir şey, biraz canlılık, biraz konuşma bekler gibi bir müddet sessiz oturup da onların konuşmadıklarını görünce ceketinin cebinde ikiye katlanmış ve elde taşınmaktan yıpranmış bir kitap çıkararak tâ gözlerinin içine kadar sokup okumağa başladı. Bu hareketi, o andaki durumla o kadar yakışsız düşmüştü ki gençler istemeksizin gülüştüler. İçlerinden en ufak tefek görünen ve sesi de bir tuhaf çıkkanı bağırdı.

– İşte tam bir edebiyatçıya yaraşan poz! Yahu! Şu güzel tabiatı seyretmek, hiç değilse seyrederek görünmek dururken insan gözlerini ziyan etmek pahasına kitap mı okur?

Edebiyatçı olduğu söylenen genç önce cevap vermeğe niyetli görünmedi. Fakat sonra umumi bir neşenin doğmak üzere olduğunu görünce bunu körüklemek isteğine kapılmış olacak ki

– Ya sen, dedi, şu güzel tabiatı seyrederek görünürken acaba kafanda neler kuruyorsun? Kim bilir kaçınıcı defadır ki ihtiyar

dünyayı seyretmek için göğün en yüksek noktasına kurulan aydedenin en şairane manzaralarla beraber nice biftek gibi kanlı meydan savaşları gördüğünü, nice süngülerin kendi ışığı sayesinde nice çelik yüreklipleri acımadan delişini seyrettiğini ve buna rağmen hâlâ o canlı gülümseyişini nasıl koruyabildiğinin hikmetini mi, arziyatçı beğimiz?

Tabiyeci genç hemen cevabını bastırdı:

– Bu benim değil, romancıların konusudur azizim. Ben bu en muhteşem gecede bile göğe bakarken ayın yalnız kendisini düşünürüm. Yoksa onun kocamış, buruşuk yüzündeki gülümseyişini değil. Hattâ, bir edebiyatçı muhayyalesiyle konuşayım, bu gülümseme günün birinde bir kahkahaya dönse bile beni yine ilgilendirmez.

Aynı pansiyonda yaşıyan bütün öğrencilerin, en eski Türk tarihçisini kastederek hep birden “Tonyukuk” diye adlandırdıkları bir diğeri, bir tarih talebesi heyecanla atıldı:

– Ya günün birinde ayın gök yüzünde üç yerde birden gözüküğünü görürsen yine ilgilenmezmisin?

Ufak yapıllı genç yavaşça bu konuşana dönerek:

– “Sen akşamki pilavı fazlaca kaçırmış değilsen muhakkak ki tarihçiliği bırakıp da roman konuları kurmağa başladın. Yoksa bu saçma suali sormazdın” dedi.

Tonyukuk gülümsedi:

– Tarihçiliği bırakmadım. Ama sen de maddeciliğine rağmen kehanetler savurmağa başladın. Çünkü hakikaten bir roman yazmak üzereyim. Hem de öyle bir roman ki hayatın bizzat kendisini aksettirecek. İçinde hem romantizme, hem de realizme yer olmakla beraber bizzat hayatın akışından ayrılmıyacağım ve buna olduğu kadar tarihe de sadık kalacağım. Bir roman ki size 1300 yıl öncesini yaşatacak ve birbiri ardınca sahneye çıkan kahramanlar günümüze kadar gelecek. Bir roman ki içinde yalnız bir tek kahraman bulunmayacak. İçindeki her şahıs, tıpkı hayatta olduğu gibi başlıbaşına bir kahraman olacak. Romantiklerin de, realistlerin de eserlerinde daima bir tek iskelet var: Romanın kadın ve erkek iki kahramanı arasındaki aşk macerası, halbuki benim kitabımda yüzyılların akışı

bulunacağı için bir tek maceraya, hele on binlerce romanda tekrar edile edile artık pek bayağılaşan, müptezel olan aşk hikâyelerine saplanıp kalmama imkân yok. Bu, yepyeni bir tip roman olacak. Başarabilirsem sana, ey aydede mütehassısı, koca bir teleskop hediye edeceğim.

O zaman kadar sessizce konuşmayı takip etmiş olan genç kız karıştı:

– İyi ya. Bu anlattıklarına göre senin romanın tamamıyla realist bir eser olacak.

Müstakbel muharrir bu sefer ona döndü:

– Hayır! Benim kitabım, realitedir diye insanların fizyolojik bütün hareketlerini en ince teferruatına kadar îmâdan, hattâ teşhirden çekinmiyen eserlerden olmayacak. Maddî hayattan ayrılmayacağım. Ama son günlerin bazı telif eserlerinde moda olduğu üzere en basit ve tabîî, fakat nezih olmıyan konuları kitabıma yüklemeyeceğim. Bir psikolog nasıl her meselenin hangi ruhî âmille işlendiğini düşünür, bir hekim nasıl bir hastalığın hangi sebeple başladığını bulmağa çalışırsa, ben de tarihle çok uğraştığım için olacak milletlerin hareket hatlarının neye dayandığını aramakla çok vakit geçirdim. Şu muhakkak ki bir milletin münevverleri de, halk tabakası da işlenmeğe çok elverişli. Bunun için de en iyi şey, yani en iyi araç eserler olabiliyor. Bir aralık Almanya'da intihar edenlerin birçoğunun cebinde Verter'in bulunduğunu bilmiyor musunuz? Bizdeki hamâsetin yüzyıllarca sürüp gitmesine de Köroğlu, Danişmend Gazi, Battal Gazi gibi ilk müellifleri meçhul kahramanlık destanları sebep olmadı mı? Ben üslûpçu ve yazıcı olmadığım için bu işin ne dereceye kadar üstesinden geleceğimi bilemem. Nasıl basit bir köy hekimin sessiz çalışmaları, kimse farkına varmadan, sağlık istatistiklerinde bir yekûn tutarsa, nasıl bir piyade bölüğünün savaşı kesin sonucu hazırlıyan sebepler arasında yer alırsa, ben de eserimle milli terbiyemiz için kendimce faydalı saydığım bir hamle yapacağım. İşte o kadar...

O zaman, az önce ayın ışığından faydalanarak okumağa çalışan genç atıldı:

– Kaç gündür şu dâhiyane klâsikleri okumaktan ve anlamağa

çalışmaktan öyle bir dımağ yorgunluğuna tutuldum ki, eğer eserine başlادınsa ve hele hareketli bir başlangıcı varsa, kuzum biraz anlat da kendime geleyim.

Bu teklif oradakilerin hepsine birden hoş geldi. Halkayı biraz daha daraltarak bu düşünceye iştirak ettiklerini gösterdiler. Aydede bile iyi işitebilmek için biraz daha alçalmıştı. 0 sırada sanki birdenbire her şey değışti: Öğrenciler pansiyonu olan evin yerinde şimdi 1300 yıllık bir Türk çadırı vardı. İnce yapılı kız gürbüz, sağlam, çekik gözlü bir bozkır kızı olmuştu. Erkeklerin saçları uzıyarak omuzlarına dökülmüş, başlarında birer börk peyda olmuştu. Ceketleri kaftan, iskarpinleri çizme haline gelmişti. Edebiyatçının elindeki klâsik eser şimdi bir kopuz, fencinin dolma kalemı bel kemerine asılı bir bıçaktı. Hepsi çimenlere bağdaş kurmuşlar, kılıç yaralarıyla çentilmiş sert yüzlerine başka bir anlam veren ala ve yeşil gözleriyle Tonyukuk'a bakıyorlardı. Müstakbel romancı da belindeki kılıçla heybetli bir er olmuştu. Hiç nazlanmadı ve ağır bir sesle şöylece anlatmağa başladı: Taryhy proza